

*Historier fra
virkeligheten*

Mørketid – Skabma

Det var mørketid og lyset over fjorden var blått i alle nyanser. Til ingen tid på året er utsikten utover vannet så vakker som akkurat da, i mørketiden. Midt på dagen lysner det litt i sør, og når det er kommet snø på fjellene, blir alt øyet kan se som en blå symfoni. Man blir rolig innvendig av dette synet og kjenner litt ekstra sterkt på den spesielle sinnstemningen som preger livet i nord mellom november og februar, – fredfylt, litt melankolsk og også litt lengtende. Blå følelser med andre ord.

Det var faktisk julaften da denne historien utspant seg. Kvelden før natten som i både norsk og samisk kultur har vært magisk. De fleste i fjordsamfunnet gikk i kirken og mange gikk også innom kirkegården for å tenne lys for sine kjære som hvilte der. Kirkegården i bygda ligger på en åsrygg med fantastisk utsikt over den blå fjorden. Men denne dagen, etter at mørket kom i totiden, var det gravlysene som gjorde stedet til verdens vakreste. Lave bjørketrær med hvite stammer var spredt rundt om på gravplassen og sammen med lysene ble det trolsk stemning.

Kirkeklokkene ringte julen inn, lenge og vel, og ikke lenge etter ringte det hos vaktlegen. Noen hadde funnet en død mann på kirkegården.

Rolig og nesten andektig kom legen og ambulansepersonellet inn i denne verdenen av stillhet og mystikk. De fulgte en ventende veiviser i den lette, myke snøen. Det var kaldt og vindstille. Lavmelt fant de frem.

Liggende foran en gravstøtte lå en gammel mann. Han hadde en hånd på hjertet og fredfylte lukkede øyne. Navnet på støtten var et kvinnenavn og innskriften var «Hvil i fred».

Helen Brandstorp

